

[Strona Główna](#) > ... > [Wszczęcie Postępowania Sądowego](#) > [Gdzie i jak](#) > [Prawo Którego Kraju Zostanie Zastosowane?](#) > Northern Ireland

Prawo którego kraju zostanie zastosowane?

Irlandia Północna

Autor treści:

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Źródła obowiązujących przepisów

1.1 Przepisy krajowe

Obowiązujące w Irlandii Północnej normy kolizyjne dotyczące prawa właściwego wywodzą się głównie z bezpośrednio stosowanych rozporządzeń UE. W sprawach cywilnych i gospodarczych są to:

- rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych („Rzym I”); oraz
- rozporządzenie (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczące prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych („Rzym II”).

Ustawa z 1990 r. o prawie właściwym dla umów [Contracts (Applicable Law) Act 1990], którą wdrożono konwencję rzymską z 1980 r., ma nadal zastosowanie do umów zawartych przed dniem 17 grudnia 2009 r. (rozporządzenie Rzym I ma zastosowanie do umów zawartych od tego dnia włącznie).

Ustawa z 1995 r. Prawo prywatne międzynarodowe (przepisy różne) [Private International Law (Miscellaneous Provisions) Act 1995] ma zastosowanie wyłącznie do sytuacji, których nie obejmuje rozporządzenie Rzym II (ma ono zastosowanie do spraw, w których szkoda nastąpiła po dniu 11 stycznia 2009 r.).

Normy prawa precedensowego (*common law*) mają nadal zastosowanie w sprawach dotyczących czynu niedozwolonego zniesławienia oraz sprawach z zakresu prawa spadkowego i prawa rzeczowego.

W sprawach z zakresu prawa rodzinnego źródłem norm regulujących prawo właściwe jest zasadniczo *common law*, z pewnymi wyjątkami. W sprawach z zakresu prawa rodzinnego zastosowanie ma co do zasady prawo Irlandii Północnej, z zastrzeżeniem określonych wyjątków przewidzianych w *common law* (np. w odniesieniu do stwierdzenia nieważności małżeństwa) lub w ustawodawstwie (np. w odniesieniu do świadczeń alimentacyjnych zgodnie z ustawą z 1920 r. o ułatwieniu wykonywania orzeczeń alimentacyjnych [Maintenance Orders (Facilities for Enforcement) Act 1920] i ustawą z 1972 r. o wzajemnym wykonywaniu orzeczeń alimentacyjnych [Maintenance Orders (Reciprocal Enforcement) Act 1972]. W sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej i ochrony dzieci podlegających rozporządzeniu (WE) nr 2201/2003 oraz konwencji haskiej z dnia 19 października 1996 r. prawo właściwe regulują odpowiednio przepisy rozporządzenia z 2010 r. o odpowiedzialności rodzicielskiej i środkach ochrony dzieci w przypadku zobowiązań międzynarodowych w Anglii i Walii oraz Irlandii Północnej [Parental Responsibility and Measures for the Protection of Children (International Obligations) (England and Wales and Northern Ireland) Regulations 2010] oraz art. 15 konwencji z 1996 r., co oznacza, że zastosowanie ma prawo Irlandii Północnej, z zastrzeżeniem określonych wyjątków.

1.2 Wielostronne konwencje międzynarodowe

- Konwencja haska z 1961 r. dotycząca kolizji praw w przedmiocie formy rozporządzeń testamentowych.
- Konwencja z 1980 r. o prawie właściwym dla zobowiązań umownych (jak wspomniano powyżej, rozporządzenie Rzym I ma zastosowanie w odniesieniu do umów zawartych od dnia 17 grudnia 2009 r. włącznie).
- Konwencja haska z 1985 r. w sprawie prawa właściwego dla trustów i ich uznawalności.

1.3 Główne konwencje dwustronne

Z tego, co nam wiadomo, Zjednoczone Królestwo nie jest stroną żadnej umowy dwustronnej, która zawierałaby normy kolizyjne.

Należy podkreślić, że chociaż konwencje wymienione w pkt 1.2 powyżej dają państwu pewne możliwości w zakresie wyboru prawa właściwego dla jego własnych „jednostek terytorialnych”, Zjednoczone Królestwo nie zdecydowało się z nich skorzystać. Dlatego też postanowienia konwencji wymienionych w pkt 1.2 mają zastosowanie do kolizji przepisów między jurysdykcjami Zjednoczonego Królestwa, a także do kolizji z przepisami międzynarodowymi, przy czym Irlandię Północną uznaje się za jurysdykcję odrębną od Anglii, Walii i Szkocji.

2 Wdrożenie norm kolizyjnych

2.1 Czy istnieje obowiązek stosowania przez sąd norm kolizyjnych z urzędu?

Normy kolizyjne stosuje się zazwyczaj wyłącznie w przypadku, gdy przynajmniej jedna ze stron stwierdzi, że normy te powinny mieć zastosowanie. W przypadku braku takiego twierdzenia lub braku przekonujących dowodów dotyczących treści prawa obcego sąd stosuje zazwyczaj prawo Irlandii Północnej do rozpoznania kwestii spornej. Ponieważ norma ta dotyczy kwestii dowodowych i procesowych, rozporządzenia UE nie mają na nią wpływu.

2.2 Odesłanie

W rozporządzeniach UE wykluczono możliwość stosowania doktryny odesłania w sprawach podlegających unijnym normom kolizyjnym – takie samo podejście przyjęto również w ustawie z 1995 r. Prawo prywatne międzynarodowe (przepisy różne) oraz w ustawie z 1990 r. o prawie właściwym dla umów. Dlatego też jeżeli norma kolizyjna określona w prawie Irlandii Północnej odsyła np. do prawa francuskiego, zastosowanie będzie miało francuskie prawo krajowe, nawet jeśli sąd francuski zastosowałby prawo innego państwa. Wydaje się, że jednym z powodów uzasadniających wykluczenie odesłania w tych obszarach jest fakt, że jego zastosowanie naruszyłoby złożone przepisy przewidziane w ustawach.

Rola odesłania w pozostałych dziedzinach prawa jest obecnie nieco ograniczona, a w niektórych przypadkach brak jest pełnej jasności co do możliwości jego zastosowania. Można stwierdzić, że odesłanie będzie miało zastosowanie do gruntów położonych za granicą państwa, w odniesieniu do których zgodnie z prawem Irlandii Północnej stosuje się *lex rei sitae*. W takich przypadkach pragmatycznym rozwiązaniem wydaje się stosowanie prawa sądu, w którego okręgu położona jest nieruchomość, aby zwiększyć szanse na to, że orzeczenie dotyczące tej nieruchomości będzie skuteczne. Z orzecznictwa sądów pierwszej instancji w sprawach dotyczących rzeczowego majątku ruchomego położonego za granicą wynika, że odniesienie do *lex rei sitae* nie będzie obejmowało odesłania. Należy jednak zwrócić uwagę na fakt, że przedstawienie dowodu potwierdzającego treść norm kolizyjnych prawa obcego jest w wielu przypadkach kosztowne, dlatego też strony rzadko decydują się na wystąpienie o ich zastosowanie (zob. pkt 2.1 powyżej).

2.3 Zmiana łącznika

Kwestię tę rozstrzyga się przez określenie w każdej normie kolizyjnej czasu ustalenia łącznika. Na przykład w przypadku przeniesienia ruchomości prawem właściwym jest prawo obowiązujące w miejscu, w którym ruchomość znajdowała się w chwili jej przeniesienia.

2.4 Wyjątki od normalnego stosowania norm kolizyjnych

Zgodnie ze zwyczajowymi zasadami sądy w Irlandii Północnej mogą odmówić zastosowania prawa jakiegokolwiek państwa lub terytorium, jeżeli prawo to jest sprzeczne z porządkiem publicznym. Na porządek publiczny wpływ wywierają zobowiązania międzynarodowe zaciągnięte przez Zjednoczone Królestwo, w szczególności postanowienia europejskiej konwencji praw człowieka.

Ponadto rozporządzenia Rzym I i Rzym II umożliwiają obecnie zastosowanie wymuszających swoje zastosowanie przepisów państwa siedziby sądu *bez względu na to, które prawo miałoby w innym wypadku zastosowanie do umowy*. Przepisy takie można zasadniczo znaleźć w obszarach praw konsumentów i zatrudnienia lub w ustawodawstwie uzupełniającym konwencję międzynarodową.

2.5 Stwierdzenie prawa obcego

Strony przeprowadzają dowód potwierdzający treść prawa państwa lub terytorium poza Irlandią Północną w taki sam sposób jak dowód potwierdzający wystąpienie okoliczności faktycznej. Do sądu należy jednak określenie skutków przeprowadzonego dowodu w odniesieniu do tego prawa.

W postępowaniu przed sądem w Irlandii Północnej dowód z opinii biegłego dotyczący prawa państwa lub terytorium poza Irlandią Północną można przeprowadzić na podstawie zeznań dowolnej odpowiednio wykwalifikowanej osoby dysponującej stosowną wiedzą lub doświadczeniem, niezależnie od tego, czy była lub jest ona uprawniona do praktykowania zawodu prawniczego w tym państwie lub na tym terytorium.

W niektórych przypadkach sąd w Irlandii Północnej może uwzględnić wcześniejszy wyrok lub wcześniejsze postanowienie sądu angielskiego dotyczące prawa państwa lub terytorium poza Irlandią Północną. Jeżeli strona zamierza powołać się na wcześniejsze orzeczenie, ma obowiązek doręczyć stosowne pisemne zawiadomienie każdej stronie przeciwnej lub prawnikom, z których usług korzysta strona przeciwna.

3 Normy kolizyjne

3.1 Zobowiązania umowne i akty prawne

We wszystkich sprawach dotyczących zobowiązań umownych wiążących się z wyborem prawa właściwego bezpośrednio zastosowanie mają przepisy rozporządzenia Rzym I. Normy kolizyjne ustanowione w tym rozporządzeniu mogą mieć zastosowanie również w sprawach dotyczących stosunku, który na mocy prawa Irlandii Północnej nie zostałby uznany za stosunek umowny (np. umowa, w której nie występuje świadczenie wzajemne (*consideration*), np. umowa darowizny).

Kwestie procesowe regulują przepisy prawa państwa sądu orzekającego. Dlatego też ocenę poziomu odszkodowania (ale nie rodzaju szkody) oraz ocenę środków dowodowych przeprowadza się zgodnie z prawem państwa sądu orzekającego. Ponieważ kwestie związane z terminami przedawnienia są kwestiami o charakterze materialnym, w przypadku zobowiązań umownych regulują je przepisy prawa właściwego na mocy rozporządzenia.

Jeżeli strony wyraźnie wybrały prawo właściwe lub prawo, którego właściwości można dowieść z dostateczną dozą pewności, zastosowanie ma to właśnie prawo. Wybrane prawo zostanie najprawdopodobniej uznane za właściwe z dostateczną dozą pewności, jeżeli umowa została sporządzona w standardowej formie, co do której wiadomo, że podlega przepisom określonego prawa, lub jeżeli wybór prawa wynika z wcześniejszych ustaleń między stronami. Jeżeli strony zawarły umowę dotyczącą właściwości sądu, umowę taką często – choć nie zawsze – uznaje się za wystarczający dowód wyboru sądu właściwego. W przypadku umowy o arbitraż, jeżeli określono kryteria wyboru arbitrów, taka sytuacja będzie sprzyjała uznaniu wybranego prawa za prawo właściwe, ale jeżeli arbitrów wyznacza się przez odniesienie do określonego organu międzynarodowego, prawdopodobieństwo, że wybór prawa właściwego uznano by za uzasadniony z dostateczną dozą pewności, będzie znacznie mniejsze.

Swoboda wyboru prawa właściwego jest ograniczona pod kilkoma względami. Po pierwsze, w przypadku umów konsumenckich i umów o pracę wybór prawa właściwego nie może skutkować pozbawieniem konsumenta lub pracownika najemnego ochrony, która przysługiwałaby mu na mocy przepisów bezwzględnie obowiązujących, które miałyby zastosowanie w danym przypadku w przypadku braku wyraźnego wyboru prawa właściwego. Po

drugie, jeżeli wszystkie elementy sytuacji są powiązane z jednym państwem, wskazanie innego prawa jako właściwe nie może pozbawiać przepisów bezwzględnie obowiązujących tego państwa skuteczności. Przewidziano również przepisy zapewniające konsumentom ochronę w kontekście umów ubezpieczenia. Warto również zwrócić uwagę na fakt, że w przypadku braku porozumienia w kwestii skuteczności wyboru prawa właściwego – np. z uwagi na podniesienie zarzutu działania pod przymusem – kwestię skuteczności takiego wyboru rozstrzyga się zgodnie z przepisami domniemanego prawa właściwego (tj. prawa, które regulowałoby kwestie związane z umową, gdyby wybór prawa właściwego był ważny), chyba że byłoby to „nieuzasadnione” (w takim przypadku można zastosować prawo miejsca zwykłego pobytu strony utrzymującej, że nie wyraziła zgody na wybór prawa właściwego).

W przypadkach, w których nie dokonano wyraźnego wyboru prawa właściwego lub w których wyboru prawa właściwego nie można udowodnić z dostateczną dozą pewności, w rozporządzeniu Rzym I przewidziano przepisy szczególne uzależnione od rodzaju umowy. Jeżeli jednak zastosowanie tych przepisów również okaże się niewystarczające do rozstrzygnięcia kwestii prawa właściwego, prawem właściwym jest zasadniczo prawo państwa, w którym podmiot zobowiązany do spełnienia świadczenia charakterystycznego dla umowy ma swoje miejsce zwykłego pobytu. Podmiot zobowiązany do spełnienia świadczenia charakterystycznego dla umowy nie zawsze jest łatwy do zidentyfikowania – zazwyczaj będzie to strona, która nie uiszcza płatności za dostarczenie towarów lub świadczenie usługi (np. podmiotem zobowiązanym do spełnienia świadczenia charakterystycznego dla umowy będzie sprzedawca produktu, pożyczkodawca w ramach transakcji bankowej czy gwarant w umowie gwarancyjnej). Domniemanie to można obalić na korzyść prawa państwa, z którym umowa pozostaje w ściślejszym związku.

3.2 Zobowiązania pozaumowne

Jeżeli chodzi o kwestie związane z zobowiązaniami pozaumownymi, w większości przypadków zastosowanie mają przepisy rozporządzenia Rzym II. Ustawa z 1995 r. Prawo prywatne międzynarodowe (przepisy różne) będzie miała zastosowanie wyłącznie w kwestiach dotyczących czynów niedozwolonych, które nie wchodzą w zakres rozporządzenia, a więc kwestie związane ze zniesławieniem nadal reguluje *common law* (zob. poniżej).

Terminy przedawnienia również ustala się na podstawie prawa właściwego.

Zgodnie z rozporządzeniem Rzym II zasadniczo stosuje się prawo obowiązujące w miejscu, w którym wystąpiła szkoda. W przepisach szczególnych określono prawo właściwe dla niektórych rodzajów zobowiązań pozaumownych, w tym odpowiedzialności za produkt, nieuczciwej konkurencji, czynów niedozwolonych popełnionych w odniesieniu do środowiska naturalnego i czynów niedozwolonych związanych z prawami własności intelektualnej. Choć przepisy rozporządzenia zapewniają również stronom możliwość wyboru prawa właściwego w określonych okolicznościach, nie można z nich skorzystać w celu obejścia bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa Unii lub prawa krajowego. W tym kontekście należy zwrócić uwagę na fakt, że ocenę szkody przeprowadza się zgodnie z przepisami prawa właściwego.

Jak stwierdzono powyżej, kwestie związane ze zniesławieniem [które obejmuje zniesławienie mienia (*slander of title*), zniesławienie towarów (*slander of goods*), oszczerstwo oraz wszelkie zdefiniowane na gruncie prawa obcego czyny „odpowiadające takiemu czynowi lub w inny sposób podobne do takiego czynu”] nadal reguluje *common law*. W takim przypadku ma zastosowanie doktryna *double actionability*: czyn niedozwolony może być przedmiotem postępowania w Irlandii Północnej wyłącznie w przypadku, gdy może być przedmiotem postępowania cywilnego na mocy prawa obcego jurysdykcji, w której doszło do jego popełnienia (zazwyczaj w drodze publikacji), oraz jeżeli mógłby być przedmiotem postępowania cywilnego na mocy prawa Irlandii Północnej, gdyby został popełniony w Irlandii Północnej. Od tej zasady istnieje jeden wyjątek: jeżeli inne państwo ma bliższy związek ze zdarzeniem i ze stronami, zastosowanie będzie miało prawo tego państwa. Należy pamiętać, że obszar ten charakteryzuje się szczególnym brakiem pewności.

Jeżeli chodzi o zarządzanie trustami, prawo właściwe regulują przepisy ustawy z 1987 r. o uznawaniu trustów (Recognition of Trusts Act 1987) wdrażającej konwencję haską w sprawie prawa właściwego dla trustów. Wspomniana ustawa stanowi, że prawem właściwym jest prawo wskazane przez ustanawiającego lub – w przypadku braku takiego wskazania – prawo, z którym dany trust jest najściślej związany. W ustawie tej uregulowano kwestie związane z ważnością trustu, jego strukturą, skutkami i zarządzaniem trustem.

3.3 Status osoby, aspekty odnoszące się do stanu cywilnego osoby (imię i nazwisko, miejsce zamieszkania, zdolność)

W chwili urodzenia miejscem zamieszkania dziecka („domicyl pierwotny”) jest miejsce zamieszkania ojca dziecka w chwili jego urodzenia, jeżeli dziecko pochodzi ze związku małżeńskiego. Jeżeli dziecko nie pochodzi ze związku małżeńskiego lub jeżeli w chwili urodzenia dziecka jego ojciec już nie żył, miejsce zamieszkania dziecka jest tożsame z miejscem zamieszkania jego matki. Zasadę tę stosuje się do chwili ukończenia przez dziecko 16. roku życia (tj. miejsce zamieszkania dziecka zmienia się wraz ze zmianą miejsca zamieszkania – odpowiednio – jego ojca lub matki).

W przypadku osób, które ukończyły 16. rok życia, zasada pierwotnego miejsca zamieszkania nadal obowiązuje, chyba że osoby te wybiorą inne miejsce zamieszkania („domicyl z wyboru”). Osoba, która chce wybrać inne miejsce zamieszkania, musi faktycznie przebywać w danej jurysdykcji z zamiarem zamieszkania na czas nieokreślony lub na stałe. Jeżeli którykolwiek z tych wymogów nie będzie już spełniony, domicyl z wyboru przestaje mieć zastosowanie i ponownie obowiązuje domicyl pierwotny.

Miejsca zamieszkania żony nie ustala się już przez odniesienie do miejsca zamieszkania jej męża: kwestię tę ocenia się niezależnie.

Zdolność do podjęcia określonych zobowiązań (np. zawarcia umowy, sporządzenia testamentu, zawarcia związku małżeńskiego) regulują przepisy obowiązujące w danym obszarze, które omówiono w odpowiednich punktach.

3.4 Ustanowienie więzi rodzicielskiej z dzieckiem, w tym przysposobienie

W sprawach, w których sądami właściwymi są sądy w Irlandii Północnej, obowiązki rodziców względem małoletnich dzieci (poniżej 18. roku życia) reguluje prawo Irlandii Północnej, nawet jeżeli dziecko zamieszkuje za granicą i jest cudzoziemcem. Jednak zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 2201/2003 sąd w Irlandii Północnej będzie właściwy wyłącznie w przypadku, gdy dziecko zamieszkuje na terytorium Irlandii Północnej lub na terytorium innego państwa członkowskiego i gdy przynajmniej jedno z małżonków wykonuje nad nim władzę rodzicielską, a drugi małżonek wyraził zgodę na uznanie sądu w Irlandii Północnej za sąd właściwy.

Dziecko zostanie uznane za pochodzące ze związku małżeńskiego, jeżeli urodziło się w związku małżeńskim, niezależnie od miejsca jego urodzenia, lub jeżeli uznano je za pochodzące ze związku małżeńskiego w świetle prawa miejsca zamieszkania każdego z rodziców dziecka z chwili jego narodzin.

Sąd w Irlandii Północnej stosuje prawo Irlandii Północnej, aby powierzyć określonej osobie pieczę nad dzieckiem, jeżeli jest sądem właściwym do rozpoznania sprawy (co ma miejsce wówczas, gdy powód jest obywatelem Zjednoczonego Królestwa lub ma miejsce zamieszkania lub pobytu w Irlandii Północnej).

Sąd w Irlandii Północnej stosuje prawo Irlandii Północnej w sprawach dotyczących przysposobienia, ilekroć jest sądem właściwym do rozpoznania sprawy (co ma miejsce wówczas, gdy powód ma miejsce zamieszkania w Irlandii Północnej w chwili wniesienia pozwu, przy czym sąd weźmie również pod uwagę prawdopodobieństwo uznania ewentualnego orzeczenia w państwie trzecim, jeżeli uzna to za istotne w kontekście swojej właściwości). Orzeczenie takie skutkuje przeniesieniem wszelkiej odpowiedzialności z rodziców biologicznych dziecka na rodziców adopcyjnych.

3.5 Związek małżeński, pary, które nie zawarły związku małżeńskiego/konkubenci, związki partnerskie, rozwód, separacja sądowa, obowiązki alimentacyjne

Kwestie związane z formalną ważnością małżeństwa reguluje prawo miejsca, w którym zawarto małżeństwo. W prawie tym określono kryteria ważności ceremonii i jej elementów, np. konieczność wypowiedzenia określonych sformułowań, konieczność przeprowadzenia ceremonii w określonym budynku, czy wymagane jest uzyskanie zgody rodziców oraz czy związek małżeński można zawrzeć przez pośrednika. Od tej zasady istnieją jednak pewne ograniczone wyjątki: mają one zastosowanie w szczególności w przypadku braku możliwości zawarcia małżeństwa w formie przewidzianej w przepisach obowiązujących na szczeblu lokalnym. Ponadto przepisy szczególne mają zastosowanie do członków sił zbrojnych służących w państwie trzecim nienależącym do Wspólnoty Narodów.

Zdolność osób do zawarcia związku małżeńskiego zależy od ich miejsca zamieszkania w chwili bezpośrednio

poprzedzającej wstąpienie w związek małżeński. Prawo takiego miejsca reguluje m.in. kwestię wyrażenia przez strony zgody na zawarcie małżeństwa, wymogi dotyczące wieku oraz to, z którymi osobami należącymi do dalszej rodziny nie można zawrzeć związku małżeńskiego. W szczególnym przypadku dotyczącym wieku związek małżeński będzie nieważny, jeżeli w chwili jego zawarcia którekolwiek z małżonków zamieszkujących w Irlandii Północnej było w wieku poniżej 16 lat.

W prawie obowiązującym w Irlandii Północnej nie przewidziano możliwości zawarcia małżeństwa przez osoby tej samej płci. Małżonkowie tej samej płci z innych państw mogą jednak – w określonych okolicznościach – być traktowani jako partnerzy pozostający w związku partnerskim zgodnie z prawem Irlandii Północnej.

Jeżeli chodzi o rozwód, sąd w Irlandii Północnej będzie sądem właściwym wyłącznie w postępowaniu rozwodowym prowadzonym zgodnie z rozporządzeniem Rady nr 2201/2003. Musi zostać spełniona przynajmniej jedna z poniższych przesłanek: małżonkowie mają miejsce zwykłego pobytu lub zamieszkania w Irlandii Północnej, małżonkowie mają miejsce zwykłego pobytu w Irlandii Północnej, a jedno z małżonków obecnie nadal zamieszkuje w Irlandii Północnej, pozwany ma miejsce zwykłego pobytu w Irlandii Północnej, powód miał miejsce zwykłego pobytu w Irlandii Północnej przez przynajmniej rok do dnia wniesienia pozwu (lub przez sześć miesięcy, jeżeli jest obywatelem państwa członkowskiego). Jeżeli żadna z tych przesłanek nie została spełniona i jeżeli sądy żadnego innego państwa członkowskiego nie są właściwe, zgodnie z przepisami prawa krajowego sądy w Irlandii Północnej są właściwe, jeżeli przynajmniej jedna ze stron miała miejsce zamieszkania w Irlandii Północnej w chwili wszczęcia postępowania rozwodowego. Jeżeli sąd w Irlandii Północnej jest sądem właściwym, postępowanie rozwodowe zostanie przeprowadzone zgodnie z prawem Irlandii Północnej. W toku postępowania o stwierdzenie nieważności małżeństwa prawem właściwym będzie – w zależności od podstaw stwierdzenia nieważności – jedno z przywołanych powyżej praw (prawo miejsca zawarcia związku małżeńskiego lub prawo miejsca zamieszkania strony). Rozwód udzielony w państwie trzecim zostanie uznany, jeżeli jedna ze stron miała miejsce zwykłego pobytu lub zamieszkania w tym państwie lub jeżeli była obywatelem tego państwa w czasie, w którym postępowanie prowadzone przed sądem państwa trzeciego było w toku.

Jeżeli chodzi o zobowiązania alimentacyjne, Zjednoczone Królestwo jest związane przepisami rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych. Sąd w Irlandii Północnej będzie sądem właściwym, jeżeli był właściwy do rozpoznania postępowania rozwodowego lub – w przypadku gdy rozwodu udzielono w wyniku postępowania przeprowadzonego w państwie trzecim – jeżeli jedna ze stron miała miejsce zamieszkania w Irlandii Północnej w czasie, w którym sąd państwa trzeciego udzielił rozwodu, lub miała miejsce zwykłego pobytu w Irlandii Północnej przez okres roku poprzedzającego tę datę lub jeżeli jednej ze stron przysługuje udział faktyczny (*beneficial interest*) w lokalu mieszkalnym stanowiącym poprzednie miejsce zamieszkania małżonków, położonym w Irlandii Północnej. W takich przypadkach zastosowanie będzie miało prawo Irlandii Północnej.

3.6 Małżeńskie ustroje majątkowe

W przypadku braku umowy lub ugody małżeńskiej kwestie związane z prawami męża i żony do ruchomości drugiego z małżonków (niezależnie od tego, czy nabyto je przed zawarciem małżeństwa, czy też po jego zawarciu) regulują przepisy prawa miejsca zamieszkania małżonków z chwili zawarcia małżeństwa. Jeżeli miejsca zamieszkania męża i żony pokrywają się, to właśnie miejsce będzie miejscem zamieszkania małżonków. Jeżeli się nie pokrywają, prawem właściwym będzie prawo, z którym strony i związek małżeński mają najściślejszy związek. Intencje stron w chwili zawarcia małżeństwa mają znaczenie wyłącznie w zakresie, w jakim odnoszą się do dorozumianego wyboru prawa właściwego. Taka sama zasada będzie prawdopodobnie obowiązywała w odniesieniu do nieruchomości.

Jeżeli małżonkowie zawarli umowę majątkową małżeńską lub ugodę, zastosowanie będzie miało prawo właściwe dla tej umowy lub ugody: w przypadku braku innych przesłanek wskazujących na prawo właściwe będzie to prawo miejsca zamieszkania małżonków.

3.7 Testamenty i dziedziczenie

W przypadku dziedziczenia ustawowego (tj. w braku testamentu) w kwestiach związanych z dziedziczeniem ruchomości stosuje się prawo miejsca zamieszkania spadkodawcy z chwili śmierci; kwestie związane z dziedziczeniem nieruchomości reguluje prawo miejsca położenia nieruchomości (*lex rei sitae*).

Jeżeli sporządzono testament (dziedziczenie testamentowe), zdolność spadkodawcy do sporządzenia testamentu w celu rozrządzenia ruchomością zależy od prawa miejsca zamieszkania spadkodawcy w dniu sporządzenia testamentu. Zapisobierca będzie uprawniony do otrzymania ruchomości, jeżeli ma odpowiednią zdolność na mocy prawa obowiązującego w miejscu jego zamieszkania albo na mocy prawa obowiązującego w miejscu zamieszkania spadkodawcy. Nie ustanowiono konkretnej podstawy prawnej w odniesieniu do nieruchomości, niemniej najprawdopodobniej obowiązywałaby zasada *lex rei sitae*. Ta sama zasada regulowałaby zapewne również kwestie związane ze zdolnością zapisobiercy do przyjęcia zapisu nieruchomości.

Zgodnie z ustawą z 1963 r. o testamentach (Wills Act 1963), jeżeli spadkodawca zmarł w dniu 1 stycznia 1964 r. lub później, testament jest formalnie ważny (np. sporządzony w obecności odpowiedniej liczby świadków), jeżeli sporządzono go zgodnie z dowolnym z następujących porządków prawnych: prawem miejsca sporządzenia testamentu (tj. z reguły miejsca, w którym podpisano go w obecności świadków) w chwili jego sporządzenia; prawem miejsca zamieszkania lub miejsca zwykłego pobytu spadkodawcy bądź prawem ojczystym spadkodawcy w chwili sporządzenia testamentu; prawem właściwym zamieszkania lub miejsca zwykłego pobytu spadkodawcy bądź prawem ojczystym spadkodawcy w chwili jego śmierci. Testament będzie również formalnie ważny, jeżeli chodzi o przeniesienie nieruchomości, jeżeli został sporządzony zgodnie z prawem krajowym miejsca położenia nieruchomości (co oznacza wyłączenie odesłania, mimo że omawiana kwestia dotyczy nieruchomości).

Testament mający na celu rozrządzenie ruchomością jest ważny pod względem formalnym (np. pod względem ograniczeń dotyczących kwoty, jaką spadkodawca może rozrządzić w ramach testamentu), jeżeli sporządzono go zgodnie z prawem miejsca zamieszkania spadkodawcy w chwili jego śmierci; testament mający na celu rozrządzenie nieruchomością jest ważny pod względem formalnym, jeżeli sporządzono go zgodnie z prawem miejsca położenia nieruchomości, tj. z systemem prawa krajowego mającym zastosowanie zgodnie z zasadą *lex rei sitae*.

Wykładni testamentu dokonuje się zgodnie z prawem preferowanym przez spadkodawcę – domniemywa się, że jest to prawo miejsca jego zamieszkania w chwili sporządzenia testamentu. Domniemanie to przyjmuje się bez zagłębiania się w sprawę, przy czym można je obalić, przedstawiając dowody świadczące o tym, że spadkodawca wyraźnie rozważał możliwość poddania testamentu innemu systemowi prawnemu i sporządził testament z takim właśnie zamiarem. Jeżeli chodzi o nieruchomości, zastosowanie może mieć dodatkowe ograniczenie, zgodnie z którym w przypadku gdy interes prawny wynikający ze sporządzenia testamentu w taki sposób byłby niedozwolony lub nie byłby uznawany w świetle prawa miejsca położenia nieruchomości (*lex rei sitae*), zastosowanie ma to ostatnie prawo.

Ważność domniemanego odwołania testamentu ustala się zgodnie z prawem miejsca zamieszkania spadkodawcy w chwili domniemanego odwołania (należy zwrócić uwagę na fakt, że zgodnie z angielskim prawem krajowym – jeżeli ma ono zastosowanie – zawarcie małżeństwa skutkuje odwołaniem testamentu, chyba że zostanie wykazane, iż testament sporządzono z wyraźnym uwzględnieniem zamiaru wstąpienia w związek małżeński). Jeżeli jednak do domniemanego odwołania testamentu doszło na mocy późniejszego testamentu (a nie np. wskutek zniszczenia testamentu), kwestię, czy taki drugi testament skutkuje odwołaniem poprzedniego testamentu, regulują przepisy właściwe w kwestii ważności formalnej drugiego testamentu. W przypadku braku pewności odnośnie do tego, czy drugi testament odwołuje wcześniejszy testament, kwestie związane ze sporządzeniem testamentu rozstrzyga się zgodnie z przepisami prawa preferowanego przez spadkodawcę – domniemywa się, że jest to prawo miejsca jego zamieszkania w chwili sporządzenia drugiego testamentu.

3.8 Nieruchomości

Sprawy majątkowe dzieli się na sprawy dotyczące ruchomości i sprawy dotyczące nieruchomości; to, czy dany składnik majątku jest ruchomością czy nieruchomością, reguluje prawo miejsca położenia majątku.

W przypadku nieruchomości prawem właściwym jest prawo miejsca położenia nieruchomości i można zastosować odesłanie. Zasadę tę stosuje się do wszelkich kwestii dotyczących czynności prawnej, w tym zdolności do czynności prawnych, wymogów formalnych i ważności czynności prawnej. Należy zwrócić uwagę na fakt, że w Irlandii Północnej rozróżnia się oczywiście umowy przenoszące własność gruntów lub innej nieruchomości oraz umowy regulujące prawa i obowiązki stron umów przeniesienia – umowy regulujące prawa podlegają innym normom kolizyjnym (w szczególności przepisom rozporządzenia Rzym I).

Jeżeli chodzi o kwestie własnościowe (w odróżnieniu od kwestii umownych) związane z przeniesieniem ruchomego majątku rzeczowego, prawem właściwym jest zasadniczo prawo miejsca położenia majątku w chwili

zdarzenia, co do którego przyjęto domniemanie, że wywarło wpływ na prawo własności tego składnika majątku. Nie jest do końca jasne, czy w takiej sytuacji można zastosować odesłanie – ogół orzeczeń sądów angielskich wydanych w pierwszej instancji wydaje się wskazywać, że nie. Prawo do majątku rzeczowego nabyte zgodnie z tą ogólną zasadą będzie uznawane za ważne w Anglii, jeżeli ruchomość zostanie następnie przeniesiona z państwa, w którym znajdowała się w chwili nabycia prawa własności, do chwili, w której prawo to zostanie zastąpione nowym prawem nabytym zgodnie z prawem państwa, do którego przeniesiono ruchomość. Szczególny wyjątek od ogólnej zasady mającej zastosowanie do ruchomego majątku rzeczowego dotyczy sytuacji, w której majątek rzeczowy jest przenoszony, a strony nie znają jego aktualnego położenia, lub majątek ten znajduje się w określonym miejscu tymczasowo – jeżeli takie przeniesienie majątku będzie ważne zgodnie z mającym zastosowanie prawem właściwym, przeniesienie to będzie skuteczne w Anglii.

W przypadku cesji ruchomych wartości niematerialnych i prawnych, jeżeli stosunek między cedentem a cesjonariuszem ma charakter umowny (jak ma to miejsce w przypadku większości długów), a kwestia dotyczy wyłącznie ważności i skutków samej cesji, zastosowanie mają przepisy rozporządzenia Rzym I.

Należy zwrócić uwagę na fakt, że normy kolizyjne dotyczące cesji i przeniesienia wartości niematerialnych i prawnych są trudne do streszczenia; ponadto nie przewidziano jednej nadrzędnej normy kolizyjnej w tym zakresie, głównie z uwagi na fakt, że kategoria wartości niematerialnych i prawnych obejmuje bardzo szerokie spektrum praw, z których nie wszystkie mają charakter umowny. W kwestiach dotyczących ruchomych wartości niematerialnych i prawnych zaleca się zasięgnięcie porady specjalisty.

3.9 Niewypłacalność

Zjednoczone Królestwo jest związane rozporządzeniem Rady nr 1346/2000 w sprawie postępowania upadłościowego, w którym określono właściwe zasady mające zastosowanie do postępowań, które obejmują całkowite lub częściowe zajęcie majątku dłużnika oraz powołanie zarządcy, jeżeli ośrodek podstawowej działalności dłużnika znajduje się w państwie członkowskim UE (innym niż Dania). Jeżeli sądem właściwym do rozpoznania sprawy jest Wysoki Trybunał (High Court) Irlandii Północnej (tj. jeżeli ośrodek podstawowej działalności dłużnika znajdował się w Irlandii Północnej, którą uznaje się za miejsce siedziby statutowej dłużnika), prawem właściwym jest prawo Irlandii Północnej.

W przypadkach wykraczających poza zakres rozporządzenia nr 1346/2000 prawo Irlandii Północnej będzie miało zastosowanie, jeżeli Wysoki Trybunał Irlandii Północnej będzie właściwy do rozpoznania sprawy (taka sytuacja będzie miała miejsce w przypadku, gdy spółka została zarejestrowana w Irlandii Północnej lub gdy w Irlandii Północnej znajdują się osoby, które odniosłyby korzyść z tytułu likwidacji spółki, i nie stwierdzono żadnych zasadnych przesłanek ku temu, by odmówić uznania właściwości Wysokiego Trybunału Irlandii Północnej).

Ostatnia aktualizacja: 08/06/2021

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.